

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Ime i prezime: Senada Bašić Ime oca: Ibrahim Čaluk

Nadimak/pseudonim:

Datum rođenja: 29. avgust 1960. Pol: ženski

Nacionalnost: Bošnjakinja Vjeroispovijest: Muslimanka

Trenutno zanimanje: domaćica Prethodno:

Jezik/jezici koje govori: bosanski

Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih):

Datum razgovora: 14. januar 2004.

Razgovor vodio: Prakash Bhiwandkar

Prevodilac: Enida Mrndić

Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski

Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: kao što je gorenavedeno

Potpis/paraf:

IZJAVA SVJEDOKA:

1. Ovdje sam svojevrijeme da dam izjavu predstavnicima Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.
2. To činim dobrovoljno. Niko mi nije prijetio niti me prisilio da to uradim, niti mi je iko išta obećao.
3. Stavljeno mi je na znanje da moje ime mogu saznati advokati odbrane, kao i da bude objavljeno u javnosti, ako pojedinci protiv kojih svjedočim budu osuđeni kao ratni zločinci.
4. Željela bih reći da se slažem da svjedočim u Haagu, u Nizozemskoj, ako to bude potrebno.
5. Dato mi je do znanja da ću, u slučaju svjedočenja u Haagu dobiti potrebnu zaštitu Međunarodnog suda.
6. Jasno ću napomenuti kada govorim o nečem što sam vidjela ili doživjela, kao i kad govorim o nečemu što sam čula od drugih.
7. Rođena sam u selu Korenići, u opštini Donji Vakuf. Godine 1982. udala sam se za Ahma Bašića. Po udaji sam ostala živjeti u istom mjestu. Prije rata u mjestu je živjelo 25.000 stanovnika, od čega su 50% bili Muslimani, 3% Hrvati, a ostalo su bili Srbi.
8. Moj muž je radio u Italiji. Sjećam se da sam 30. aprila 1992. sa sinom i kćerkom otišla u posjetu mojoj sestri Zijadi Kurbegović. Dok sam bila kod sestre, saznala sam da je razoren most na Vrbasu u Donjem Vakufu i da su Srbi dali ultimatum Hrvatima da do 8. maja 1992. odu iz Donjeg Vakufa. Zbog takvog razvoja situacije, odlučila sam da ostanem kod sestre.

9. Selo Uzričje nalazi se u opštini Gornji Vakuf i u njemu žive Muslimani i Hrvati. U selu je bilo stotinjak kuća. Od maja 1992. do januara 1993. život je tekao mirno, a onda su u selo počele dolaziti muslimanske izbjeglice.
10. Početkom januara 1993. ustaše iz zapadne strane sela počele su granatirati selo Uzričje. U selu su bile dvije zemunice, jedna u muslimanskom dijelu sela, a druga u muslimanskom i hrvatskom dijelu. Čim bi počelo granatiranje, sakrivali bismo se u zemunicu.
11. U noći između 12. i 13. januara 1993. ustaše su počele granatirati selo. Otprilike 50 ljudi iz sela sklonilo se u zemunicu. I ja sam bio u zemunici sa svojom porodicom. Ustaše su ušle u selo otprilike u 05:00 sati. Došli su blizu zemunice i rekli nam da izađemo s bijelim čaršafom u znak predaje. Pošto nismo imali bijeli čaršaf, neko od nas je otišao do obližnje kuće i donio ga.
12. Kad smo izašli iz zemunice, pored nje sam vidjela desetak ustaša u uniformama, naoružanih vatrenim oružjem, s crno obojenim licima. Kad smo izašli, naredili su nam da pješice krenemo prema središtu sela. Dok sam hodala prema centru, vidjela sam kako gore kuće u selu. Osim toga, vidjela sam ustaše kako ulaze u kuće koje su pripadala Muslimanima, pljačkaju ih i pale. Ustaše su nas pratile do središta sela. S nama je bilo još mnogo ljudi koji su išli prema centru sela. Dok smo se približavali centru, s desetogodišnjim sinom Tadeta Ćurića došla sam do kuće moje sestre. Njena kuća se nalazila u drugom dijelu sela, u kojem su živjeli Hrvati. Ušla sam u njenu kuću, uzela nekoliko komada dječije odjeće i izašla iz kuće. Kad sam odmaknula nekoliko metara od kuće, vidjela sam da gori. U središtu sela sam se pridružila mojoj porodici. Bilo nas je otprilike 40 iz sela. Ustaše su upisale naše podatke kako bi mogle izvršiti razmjenu. Dok smo stajali u centru, jedan ustaša je poveo Tahira Plivčića i jednog čovjeka koga su zvali Softa prema zemunici, a kasnije je Tahirov tast došao do nas i upitao nas gdje je Tahir. Rekli smo mu da ga je jedan ustaša odveo u zemunicu. Tahirov tast je tada zamolio svog

komšiju Hrvata, Iva, čije prezime ne znam, da ode do zemunice i sazna šta se desilo s Tahinom i Softom. Ivo je saznao da su obojica ubijena, a njihovi leševi pronađeni su pored zemunice. Tahinov tast ih je tada obojicu ukopao u jedan grob.

13. Ustaše su nas tada podijelile u dvije grupe od po 20 i smjestile nas u dvije kuće. Ja sam bila u kući Ibrahima Kurbegovića, a druga grupa je bila u kući Ćazima Kurbegovića. Pred obje kuće stražarile su ustaše. Živjeli smo od zaliha hrane pronađene u te dvije kuće, u kojima smo boravili 45 dana.
14. Četiri ili pet dana kasnije ustaše su izvele neke muškarce i pretukli ih kako bi dobili informacije o oružju i linijama fronta. Najviše su tukli mog zeta Ahmeta Kurbegovića. Nekoliko dana kasnije ustaše su izvele Ibru Kurbegovića i počele ga ispitivati o oružju i njegovim sinovima u kući. Naredili su mu da se svuče i ispitivali ga otprilike jedan sat, a potom su otišli. Ibro je kasnije rekao da su te ustaše bile Bero Elez i Ljubo Herceg.
15. Jednog dana je mojoj snahi Nihadi Čaluk prišao jedan ustaša dok je prala pelene i rekao joj da mu je pokaže /kao u originalu/, a kad je ova to uradila, on joj je skinuo zlatno prstenje s ruku. Taj događaj mi je ona sama ispričala.
16. Dana 13. februara 1993. ustaše koje su čuvale kuće izvele su nas, postrojile uza zid i pitale ko je ubio Pera Žulja. Obraćali su nam se uvredama, psovali nas, govorili nam da smo balije i prijetili nam. Morali smo stajati uza zid od 09:00 do 16:00 sati. Pucali su iznad naših glava i po zemlji. Žene i djeca su vikali da ih ne ubiju /kao u originalu/. Tada smo saznali da je bilo problema zbog ubistva pripadnika HVO-a, Pere Žulja. Jedan ustaša je izveo mog zeta Ahmeta Kurbegovića i udario ga pištoljem po glavi, od čega je ovaj počeo da krvari. Tukli su ga i ispitivali o oružju i ubistvu Pere Žulja. Prijetili su mu da će odvesti sve žene i djeca iz kuće u jednu kuću i spaliti, a onda će odvesti njega i njegovog brata do potoka i tamo ubiti. Tada je intervenisao vojnik HVO-a Ivo, koji je ustašama rekao da će prvo morati ubiti njega, a onda

Muslimane. Rekao je ustašama da odu na brdo i vide tragove krvi. Rekao im je da nenaoružani Muslimani nisu mogli ubiti Pera Žulja. Na Ivinu intervenciju su se ustaše smirile i dozvolile nam da se vratimo ukuću.

17. Nekoliko dana kasnije odlučila sam da s porodicom pobjegnem iz te kuće na područje pod kontrolom Muslimana. Sakupila sam svoju odjeću i druge stvari i rano jednog jutra krajem februara ili početkom marta 1993., kad nije bilo nijednog stražara ustaše oko kuće, zajedno s članovima moje porodice - svekrvom, snahom i dvoje djece – napustila sam kuću i pješice otišla u Gornji Vakuf. Tamo smo jednu noć prenoćili u hodniku zgrade, a sljedećeg dana smo otišli u selo Ždralovići, u Bugojnu, gdje smo do septembra bili u jednoj napuštenoj kući. Poslije toga smo otišli u selo Karadže u Bugojnu i tamo ostali do 14. septembra 1995. u jednoj praznoj kući koja je pripadala Hrvatima. Na kraju smo se vratili u našu kuću u Donji Vakuf.

Potpis: /potpisano/

Datum: 14. januar 2004.

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekla po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dala dobrovoljno i svjesna sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvana da javno svjedočim pred Sudom.

Saopšteno mi je da moja izjava može biti proslijedena drugim organima unutrašnjih poslova i/ili sudskih vlasti. Ne slažem se da se moja izjava stavi na raspolaganje vlastima po nahodanju Tužilaštva Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju.

Potpis:

Datum:

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Enida Mrndić, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Senada Bašić mi je dala do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Senade Bašić koja je, po svemu sudeći, čula i razumjela prijevod ove izjave.
- 4) Senada Bašić je potvrdila da su, po njenom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite onako kako sam ih prevela, što je potvrdila svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 14. januar 2004.

Potpis: /potpisano/